Κυριακή 25 Νοεμβρίου 2012 – αργά το μεσημέρι

Τα τελευταία λόγια του Ουαλέσι Μπάουερ σε συνδυασμό με τον κόκκινο λεκέ στο λευκό τραπεζομάντηλο τού έφεραν αναγούλα. Ή μήπως έφταιγε και το βαρύ άρωμα του καπνού που κάπνιζε ο συνδαιτυμόνας του; Έψαξε με το βλέμμα για το γκαρσόνι. Τρεις ήταν παραταγμένοι σε στάση προσοχής μπροστά στη τζαμαρία που έβλεπε προς τη θάλασσα, έτοιμοι να εκπληρώσουν κάθε επιθυμία των πολυτιμότατων πελατών τους. Έδειξε το λεκέ μ᾽ ένα νεύμα και τα πειθήνια στρατιωτάκια σκόρπισαν στις τρεις πλευρές του μαγαζιού σαν κυνηγημένα ποντίκια. Έξω, μια παρέα πιτσιρίκια, γυμνά απ᾽ τη μέση και πάνω, έπαιζαν γύρω από μια συστάδα φοινικόδεντρων στην άκρη της απέραντης αμμουδιάς.

Έχωσε τα χέρια στα πλούσια μαλλιά του κι έβηξε για να καθαρίσει τη φωνή του. Το συνήθιζε αυτό ο Κυβερνήτης όταν ήθελε να δώσει έμφαση στα λόγια του.

— Πες τους να περιμένουν ένα μήνα.

— Ελάτε, κύριε Κυβερνήτη, έχετε τους Γερμανούς εύκολους στις αοριστίες;

— Καθόλου αοριστίες. Δεν μιλώ για μια απλή παράταση χρόνου. Σ᾽ ένα μήνα θ᾽ αλλάξουν οι προϋποθέσεις. Θα διαφοροποιηθούν τα δεδομένα μας.

Ο Ουαλέσι Μπάουερ φύσηξε επιδεικτικά τον καπνό του τσιγάρου του μακριά απ᾽ το πρόσωπο του Κυβερνήτη και ξαναγυρίζοντας προς το μέρος του τον κοίταξε βαθιά στα μάτια σηκώνοντας μια ιδέα τα φρύδια. Ο Κυβερνήτης δεν έβρισκε διόλου συμπαθή αυτό τον άνδρα.

Δεν είχε πάρει μόνο όλα τα χαρακτηριστικά του Γερμανού πατέρα του –ψηλός, γερό σκαρί, ανοιχτά χρώματα– είχε πάρει και τον χαρακτήρα, την υπεροψία και την αλαζονεία του. Άλλοτε, κατάφερνε κάπως να δαμάσει την έμφυτη ορμή του όταν βρισκόταν μπροστά του, εδώ και μερικούς μήνες όμως, απ᾽ τον καιρό που χρήστηκε άτυπα εμπορικός εκπρόσωπος των γερμανικών συμφερόντων στην ευρύτερη περιοχή, η συμπεριφορά του είχε γίνει ανυπόφορη. Ήταν κι αυτό το τετράγωνο πηγούνι που δεν άφηνε καμιά κουβέντα να γλυκάνει πριν βγει απ᾽ το στόμα του. «Αναρωτιέμαι...» σκεφτόταν ο Κυβερνήτης, «... τι να λέει τα βράδια στη γυναίκα του».

Δυο γκαρσόνια με μαύρα παντελόνια και λουλουδάτα πουκάμισα στα χρώματα του κρυστάλλινου νερού της θάλασσας τούς είχαν πλησιάσει. Ο ένας βαστούσε ένα καθαρό σταχτοδοχείο, κι ο άλλος ένα φρεσκοσιδερωμένο κάτασπρο λινό τραπεζομάντηλο απλωμένο στο μπράτσο του.

— Για να έχει βάρος μια υπόσχεση, κύριε Κυβερνήτη, θα πρέπει να έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο. Δεν φτάνει να είναι ωραία η συσκευασία, όσο τέλειος κι αν είναι ο φιόγκος που την περιβάλλει. Με καταλαβαίνετε, υποθέτω. Επαναλαμβάνω: για τη Ζάχζεν μιλάμε. Για Γερμανούς. Όχι για ευκολόπιστα Αμερικανόπαιδα.

Ο Κυβερνήτης κατέβασε με δύναμη τη σφιγμένη γροθιά του στο τραπέζι, κάνοντας τα ποτήρια ν᾽ αναπηδήσουν και τις στάχτες απ᾽ το τασάκι να σκορπίσουν στο ήδη λεκιασμένο τραπεζομάντηλο. Τα δυο γκαρσόνια παρέμειναν ατάραχα. Με απόλυτη συγκέντρωση, λες κι επιτελούσαν το δυσκολότερο έργο που θα μπορούσε να τους έχει ανατεθεί, σήκωσαν τα ποτήρια, άλλαξαν το τραπεζομάντηλο κι αποχώρησαν πισοπατώντας, παίρνοντας μαζί τους και το γεμάτο σταχτοδοχείο. Τα γκριζο-

γάλανα μάτια του Κυβερνήτη στάθηκαν παγωμένα πάνω στο ειρωνικό χαμόγελο που επέμενε με αναίδεια να χρωματίζει το πρόσωπο του Ουαλέσι Μπάουερ. Τέλος, έγειρε προς το μέρος του, όσο περισσότερο του επέτρεπε το τεράστιο αίσθημα σιχαμάρας που ένιωθε γι᾽ αυτόν, και με αυστηρό ύφος, είπε:

— Μέχρι σήμερα, αγαπητέ μου, οι άψογες σχέσεις της κυβέρνησής μας με τον γερμανικό επιχειρηματικό κόσμο δεν επέτρεψαν ποτέ να υπάρχει οποιαδήποτε αμφιβολία για τη σύμπνοια των προθέσεων, γι᾽ αυτό και δεν χρειάστηκε ποτέ στο παρελθόν η ανάγκη διαβεβαιώσεων και επεξηγήσεων. Ελπίζω να παραμείνουν έτσι τα πράγματα και στο μέλλον. Ξέρεις... η ύπαρξη διαμεσολαβητών καμιά φορά αντί να διευκολύνει μια συνεργασία, την περιπλέκει. Και σε περίπτωση που τα πράγματα φτάσουν σε τέτοιο σημείο, ο καλός περιβολάρης –ο οποίος έχει την ευλογία να ορίζει εύφορες περιοχές– προφανώς θα γυρίσει σε άλλου είδους καλλιέργειες. Γίνομαι αντιληπτός;

Έβλεπε την εδραίωση της Ζάχζεν στο νησί σαν το απαραίτητο αντίβαρο για να κρατήσει τις απαιτήσεις του αμερικανικού επιχειρηματικού στοιχείου σε ισορροπία. Καταλάβαινε επίσης πως ένας κολοσσός όπως η Ζάχζεν έχει κάθε λόγο να επιθυμεί τη συγκέντρωση των δυνάμεών της σ᾽ ένα μέρος του Ειρηνικού. Μέχρι σήμερα είχε καταφέρει με εξαιρετικές προσωπικές προσπάθειες, παρά τις αντιρρήσεις του πεθερού του και των προσωπικών του διαφορετικών επιχειρηματικών συμφερόντων, να κρατήσει τα υπόλοιπα νησιά του Ειρηνικού έξω από ηγετικές διεκδικήσεις. Θα έκανε ό,τι περνούσε απ᾽ το χέρι του προκειμένου να διατηρήσει αυτή την κατάσταση. Ο «γερμανόσπορος» όμως, όπως τον αποκαλούσε πίσω από την πλάτη του, ήταν πρωτάρης σ᾽ αυτά τα θέματα και τον ταλαιπωρούσε φοβερά με τους ερασιτεχνισμούς

του. Παρ᾽ όλα αυτά, δεν ανησυχούσε. Ήξερε καλά, από προηγούμενες συζητήσεις που είχε κάνει ο ίδιος απευθείας με τους Γερμανούς, πως αυτό που σκόπευε να κάνει θα τους έλυνε τα χέρια. Θα καταργούσε το μοναδικό πλεονέκτημα που είχαν αποκτήσει τα νησιά Σαμόα ένα χρόνο πριν, διατηρώντας παράλληλα κάθε δικό τους θετικό χαρακτηριστικό. Εκείνο μόνο που τον προβληματίζε ήταν πως, έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα, θα αναγκαζόταν να κάνει την αλλαγή εσπευσμένα. Αλλιώς το είχε σκεφτεί: Να την έκανε στο αμέσως επόμενο δίσεκτο έτος, και συγκεκριμένα στις 29 Φεβρουαρίου του 2016. Αυτή η κίνηση θα αναδείκνυε την τελειότητα του δικού του σχεδιασμού σε σύγκριση με εκείνον που εφαρμόστηκε στα νησιά Σαμόα. Το 2016 όμως αργούσε πολύ ακόμα, και το τελεσίγραφο των Γερμανών ήταν πεντακάθαρο. Δεν θα ρίσκαρε την παραμονή τους στο νησί μόνο και μόνο για λόγους εντυπώσεων. Ήταν αρκετά έξυπνος για ν᾽ αποφύγει κάτι τέτοιο.

Ο Ουαλέσι Μπαουερ συνέθλιψε το τσιγάρο ασκώντας περισσή πίεση στο καθαρό πια τασάκι, και με σοβαρό ύφος και αργά, καθαρά λόγια απάντησε:

— Είμαι σίγουρος, κύριε Κυβερνήτη, πως κι εσείς αντιλαμβάνεστε πόσο μπορεί να διευκολύνει τις καλές σχέσεις η ύπαρξη ενός συνεργάσιμου διαμεσολαβητή, όπως το θέσατε. Αυτό που ζητώ από εσάς είναι να καταλάβω τι πάμε να κάνουμε προκειμένου να το υποστηρίξω στη συνέχεια.

Ο Κυβερνήτης σούφρωσε την πλακουτσωτή του μύτη δείχνοντας την ανυπομονησία του. Τις σιχαινόταν αυτές τις comme il faut συζητήσεις. «Έφτασε η ώρα...», σκεφτόταν, «...ν᾽ αναθέσω το χειρισμό των Γερμανών και των μεσολαβητών τους σε κάποια έμπιστα χέρια. Αρκετά με κούρασαν».